

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 40.

6te oktober 1900.

26de aarg.

Smaa venner.

Børneblad

ubkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkomme reaktioner af bladet sendes til Rev. D. W. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 89.

Jesús indstifter nadveren.

"Som han havde elsket sine egne, som var i verden, elskede han dem indtil enden" (Joh. 13, 1).

Nu er vi komne til den sidste aften i Jesu hellige liv. Hvor rig den er paa skønne, salige minder! Da aad han sammen med sine disciple for sidste gang paastelammet. Det maaltid var indstiftet til minde om Israels børns befrielse fra Ægyptens trælbom og fra morderengelen. Det var en forjættelse om en evig forløsning og om evighedens frydemaaltid i himmelen. Nu vilde Jesús som det sande paastelam gaa til slagterbænken for med sit offer for syndere at erhverve dem det evige livs glæde. Derfor havde han længtet efter dette maaltid med sine disciple; thi fra det skulde han gaa til sin død, og han ønskede at dø for syndere.

Mens de æder paastelammet, falder samtalen om forræderen Judas. Jesu hjærlighed søgte endnu hans hjerte; men han havde givet djævelen rum; hans hjerte var forhærdet; saa forlod han Jesús og sine meddisciple for at udføre sin mørkets gerning, hvilket de øvrige disciple endnu ikke fuldtud forstod.

Til det gamle testaments paastemaaltid, som de nu havde ædet sammen, søies et andet maaltid. Det er den nye pakt's maaltid. Det gamle skulde nu ophøre og et nyt træde isteden.

Jesús tager brødet, takker, brøder det, giver sine disciple og siger: "Tager dette hen og æder det! Dette er mit legeme, som gives for eder."

Han tager bægeret med vin i, takker, giver dem og siger: "Drikker alle deraf! Denne er det nye testaments kalk i mit blod, som udgives for eder.

Altsaa: hvad Herren holder i sine hænder og uddeler, hvad disciplene tager og æder, brødet, det er Jesu legeme, som han hengiver i døden og ofrer paa korsets alter. Vinen i

bægeret, som disciplene drikker, det er Kristi blod, som han udgiver paa korset, og ved hvilket den nye pakt blev stiftet. Jesús hengiver sit legeme og ofrer sit blod til syndernes forlæbelse. Saa er hans legeme og blod i nadveren et pant paa syndernes forlæbelse.

Baade naar han rækker brødet og kalken siger Jesús: "Dette gjører til min ihu-tømmelse!" Derfor feirer Jesu disciple nadveren og forkynder hans død, indtil han kommer. Vi kristne tror og bekjender, at alterens sakramente er vor Herres Jesu Kristi sande legeme og blod under brød og vin, indsat af Kristus selv, forat kristne skal æde og drikke det.

Jesu ord er klare og tydelige, og hvad han siger, det staar fast.

Nadveren er det herligste maaltid paa jorden. Det skal styrke den kristne paa hans vandring gennem verdens ørten hen mod det himmelske Kanaan. Det skal styrke i dem haabet om engang at faa sidde tilborde i Gud Faders rige.

Tilslut lobede Jesús sine disciple, at han vilde sende dem den Helligaand. Han skulde forklare Jesu ord og gjerning for dem og tilige gjøre dem stikke til at forkynde Jesús for den ganste verden.

Den Helligaand er det, som ogsaa nu forklarer Jesu ord og gjerninger for menneskenes hjerter, saa de tror paa ham og bliver salige.

Fra skolen.

En lærer vil bibringe gutterne ide om miraklernes bethydning og vil i den anledning først have fastslaaet, hvad der er et mirakel.

Læreren: "Sig mig, naar nu et menneske falder ned fra et taarn uden at komme tilfælde, hvad er saa det?"

Eleven: "Et tilfælde."

Læreren: "Hm, ja, det kan man ogsaa sige. Men hvis han nu faldt endnu engang ned fra samme taarn og slap ligesaa godt fra det, hvad vilde man saa sige?"

Eleven: "At han havde lykken med sig."

Læreren: "Hm, ja, ganste vist. Men hvis han nu faldt tre eller fire gang ned fra samme taarn, uden at komme noget til, hvoraf tror du saa det kom?"

Eleven: "Af øvelse."

Læreren vender sig ærgerlig til de andre elever og fortsætter leksen med disse.

Den spedalske kinefer.

En missionær fortæller: Hans navn var Tangalo, og søn Nomo hans fødested. Han var eneste søn af en formuende mand, men spedalsk, og faderen var naturligtvis meget interesseret i, at hans søn maatte blive frisk igjen.

Saa fik han høre, at europæiske læger havde faaet istand et sygehus i Hongkong, og at disse bedste raad for mange sygdomme, som de kinesiske doktorer ikke kunde greie. Han besluttede da at sende sin søn did.

Med en kinesisk baad foretog han den flere dages rejse fra Nomo til Hongkong; men da han med sin syge søn kom til det sidstnævnte sted, fik han til sin bebrøvelse vide, at heller ikke de europæiske læger mente sig istand til at helbrede sønnen.

Han vilde alligevel ikke rejse hjem igjen med engang, men lod sin søn blive ialfald nogle maaneder paa sygehuset.

I den tid pleiede jeg oftere at gaa did for at lære at behandle forskellige sygdomme, da dette er af betydning for en missionær; han kan derved ofte bane sig vei til menneskenes hjerter. Her blev jeg kendt med Tang a lo.

Paa sygehuset tænkte man ikke alene paa de syges legemlige nød; men man vilde ogsaa gjerne bringe dem lægedom for sjælen; derfor havde en troende kinefer faaet lov til hver morgen at læse et Guds ord for de syge. Paa den maade gik det til, at Tang a lo's hjerte fik det første indtryk af kristendommen, og da han haabløs om sin legemlige helbredelse forlod sygehuset, havde en ny haabets stjerne begyndt at lyse i hans sjæl.

Ved afsteden bad han om et nyt testamente, hvilket man saa gjerne gav ham, og med denne skat vendte han hjem.

Et aar senere kom jeg til Nomo og gik da indom familien for at høre efter den syge. Hans sygdom var omtrent uforandret, men i aandelig udvikling var han gaaet fremad. Han havde flittig læst i sit nye testamente, og Herren havde der aabenbaret sig for ham.

Han fortalte mig, at han en tid havde haft en saa levende følelse af Guds brede over skynden, at han ligesom syntes at høre tordegen rulle over sit hoved og var kommen i stor angst, men naar han saa atter traf paa saadanne skriftsteder som Matt. 11, 28: "Kommer hid til mig alle, som arbejder og er besværede, og jeg vil give eder hvile", var det atter lyshet for ham.

Nu ønskede han inderlig at blive døbt; thi han troede af sit hele hjerte paa den Herre Jesus.

Jeg kunde ikke straks opfylde hans ønske, da den kinesiske øvrighed allerede havde udstedt forbud mod, at jeg var paa søn; dengang havde en europæer ikke lov til at opholde sig ansetsteds end i de havnesteder, som var aabnede for handelen. Jeg maatte vige for den verdslige magt og senere længe vandre omkring fra sted til sted. Paa den maade kom der til at gaa et helt aar, før jeg atter kunde vende tilbage til Nomo; men nu ventede jeg ikke længe med at opfylde den unge mands hjertelige ønske om at blive døbt; naar jeg saa aandens sterke virkninger paa hans sjæl, behøvede jeg ikke at betænke mig paa at meddele ham den hellige daab og optage ham i Herrens menighed.

Imidlertid gjorde sygdommen sterke fremstridt, og den stakkars mand kunde ikke længere bo sammen med sine kjære; man byggede et eget lidet hus for ham ude paa marken, og i dette traf jeg ham i november samme aar, da jeg kom til Nomo for at meddele ham den hellige nadver.

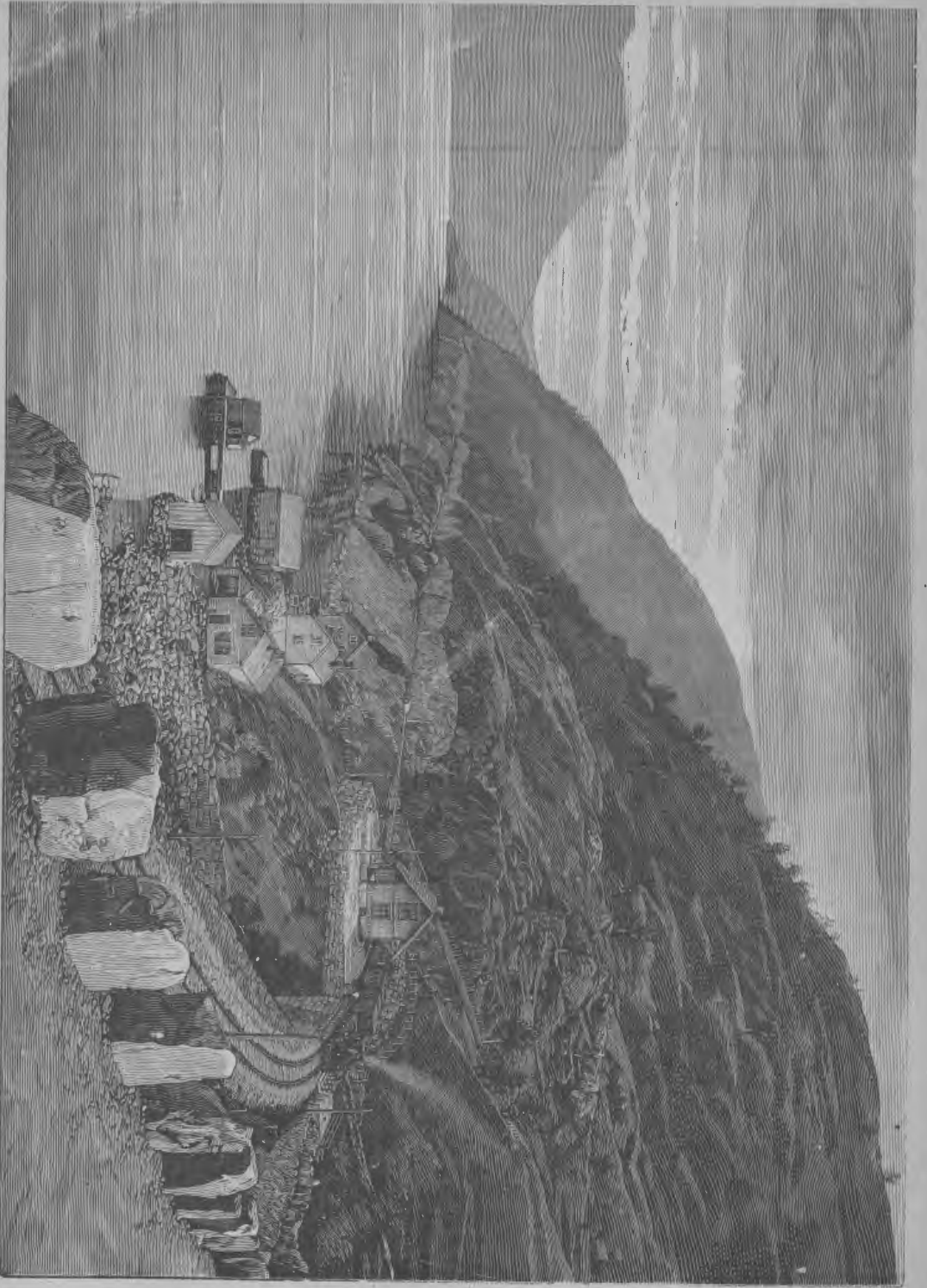
Med inderlig glæde saa jeg, hvor aabent hans hjerte var for den Helligaands naabevirninger, og at han trods sit enslige liv ikke var vendt tilbage til hebenstabet. Jeg fandt ham hungrende og tørstende efter naaden, hvorfor jeg ikke var bange for at indbyde ham til nadverbordet, hvor man under de synlige tegn modtager de usynlige, himmelske gaver.

Det var sidste gang jeg saa Tang a lo her paa jorden. Han døde under svære smerter, men var taalmodig indtil det sidste. O hvilken salig forandring, naar den frigjorte aand kunde forlade sit strøbelige legemlige hylster og svinge sig op til de lyse høider, hvor ingen sorg, ei heller strig, ei heller pine skal være mere, hvor det gamle er helt forbigangen, og alt er bleven nyt! Deroppe skal ogsaa denne spedalske kinefer være med at ifemme det halleluja, som i evighed lyder til lammet's pris.

Til vore søndagsskolebørn.

Nedenstaaende skrivelse vil vist læses med interesse ogsaa af vore søndagsskolebørn. Vi har ogsaa hjem for forældreløse og hjemløse smaa, som vilde blive "amstreiferbørn", hvis ikke kristne tog sig af dem; og der gives mange

Stadt Rosticevanger.

Slæg'ens ældste

saadanne "omstreiferbørn", som endnu venter paa at nogen skal tage sig af dem. I søndagskolebørn pleier gjerne hvert Aar at komme disse ihu med eders gaver.

Saa er det ogsaa opmuntrende at se, hvorledes smaa gutter og piger i andre lande er med i samme gjerning, at hjælpe de forlattede og glæde deres Herre. Skrivelsen er taget fra "Børnetidende".

Til Hønefos søndagskolebørn!

Det var en stor glæde, I beredte mig, kjære søndagskolebørn, ved at sende eders bidrag, 12 kroner, til de hjem, vi bygger for de smaa hjemløse omstreiferbørn ude paa landeveien. I vil forstaa min glæde, naar jeg fortæller, hvad der skee samtidigt. Jeg udgiver et lidet blad, der heber "Fra landeveien". Der havde jeg netop skrevet et stykke om barneforeninger, fordi 7 smaapiger paa Molde havde færdigt et bidrag, som de havde faaet ind ved sit arbejde. Jeg skrev der, at jeg saa gjerne vilde faa hørnene over hele landet til at arbejde for disse deres søstende. Samtidig skrev jeg et stykke om søndagskolen, ikke netop fordi jeg tænkte paa særskilt at bede eder arbejde for de smaa ude paa landeveien, men fordi jeg er glad i søndagskolen. Mens dette trykkes, faar jeg samtidig to breve med bidrag til vore barnehjem, det ene fra eder, det andet fra 5 andre smaapiger paa Molde, der ogsaa havde arbejdet for os. Det virkede saaledes paa mig, at jeg maatte skrive et stykke til om barneforeninger og faa det ogsaa ind i mit lille blad. Og eders bidrag var som et svar, paa hvad jeg havde skrevet, som om I vilde sige: Vi er jo barneforeninger, og vi vil med glæde være med og arbejde for de hjemløse, stakkars omstreiferbørn. Inderlig tak, kjære søndagskolebørn, for det! Det var saa inderlig snildt af eder at gjøre det. Og I kan tro, det kommer godt med! Thi de har det saa ondt, de smaa derude paa landeveien. Ikke gaar de paa skole, ikke i søndagskole, ikke har de hjem, ikke faar de høre om vor Frelser, men des mere lærer de af det, som er ondt, af det, der fører bort fra Jesus. Og dog er de jo bestemt for Jesus, de ogsaa, og han ser med sliig sorg paa de smaa, fordi de kommer bort fra ham. Han peger paa dem og siger til os: Før disse stakkars smaa tilbage til mig, saa jeg kan faa hjælpe dem, paa samme maade som jeg hjælper eder! Det er derfor ikke blot mig, I har glædet, men I har endnu mere glædet Jesus. Og ikke sandt, det er nu det deiligste af alt at faa glæde ham?

For hans skyld vil vi jo gjerne gjøre, hvad det skal være. For hans skyld vil vi samle ind fra landeveien saa mange vi kan af omstreiferbørnene og give dem hjem og lære dem alt godt og fortælle dem om den store barneven, der er deres og vor Frelser, og vi vil glæde os og takke for, at vi faar lov til at være med og føre dem til Jesus. Gud velsigne eder, kjære søndagskolebørn, og inderlig tak for eders vakre gave!

J. W a l n u m.

En Indig søn.

En gut blev af nogle kamerater opfordret til at plukke kirsebær af et træ, som faderen havde forbudt ham at røre.

"Du behøver ikke at være bange", sagde de til ham; "thi dersom din far skulde faa vide, at det er dig, som har taget dem, er han allfort god til at ville gjøre dig noget ondt for det."

"Ja, det er netop grunden", svarede gutten, "hvorfor jeg ikke vil røre dem. I har ret, naar I siger, at min far ikke vil gjøre mig noget ondt; men min ulhydighed vilde gjøre min far ondt, og det vilde være langt værre end alt andet."

Tro i lidet.

En ung pige talte engang til en prest om en sng kone, der intet vilde høre om Guds ord. Hun kunde ikke taale, at hun skulde ligge og dø, uden at der blev talt til hende om Gud, hun bad derfor presten om at gaa til den sng. Presten gik til den sng og fandt en gnaben, mistænksum og svindsottig kvinde, der dog tog venlig imod ham, hørte paa hans alvorlige ord og bad ham om at komme igjen. Næste gang fandt han en lignende modtagelse, og han fik nu at vide, hvorfor hun havde set saa gnaben og mistænksum ud, da han var hos hende første gang. Han spurgte nemlig: "Har De ingen, der reder Deres feng og feier Deres værelse? Er der ikke i hele huset en kone eller en ung pige, der vil hjælpe Dem lidt?" Meget opirret udbroød konen: "Der bor ganske vist en ung pige i huset; hun har tid nok til at tale og læse i bibelen, men hun har endnu ikke en eneste gang tændt ild i min oven." Presten havde ventet dette svar, han havde selv henvist den unge pige, der kom til ham og talte om den sng kone, til at vise kristelig hjærlichkeit mod den sng. Han havde sagt: "Den hjærlichkeit, De viser, er meget bedre end den, De kun taler om."

Hermine Bernhoffs barnehistorier.

Lille Erit.

(Fortsettelse.)

Til andre tider studerede han paa, hvorfor tante Hilburis lille pige ingen tænder havde og var ganske skalbet, akkurat som en gammel mand; og en dag var han kommen til at tænke paa, hvordan bror af Trygve Brandt kunde hede det samme som kongen; — det var da rent rart, han fik lov til det af politiet!

Men før moderen kom hjem, havde han selv fundet en løsning paa gaaden, hvorfor han straks oplyste Dora om, at det gik an, fordi det bare var fornabnet, Døskar havde taget; for kongen hed "den anden" til efternavn, han; men Trygves bror hed Brandt bagester.

Ellers var han ikke bestandig saa tilfældig, naar de lod ham greie sig selv en stund. Hvis Dora gik ud i fideværelset for at ordne noget, hændte det nok, at han gav sig til at staa paa hovedet i sengen eller tog en trip hen til vinduet for at kikke ned i gaarden og undersøge, om der ikke var lidt sne igjen endnu; for saa kunde han jo have haab om at finde noget ude i parken, naar doktoren endelig engang vilde være saa stikkelig at slippe ham op af sengen.

Men den slags abspredelser blev temmelig straks stoppede; for Dora havde sliq ærgerlig god hørsel, og desuden var hun saa udspekuleret ful, at hun altid satte døren aaben, saa hun kunde lure ud, om han tænkte paa at gjøre spektakler.

Egentlig var det lumpent af hende, syntes gutten; men stakkars, hun kunde vel ikke gjøre stort for det; doktoren havde vel sagt, hun skulde være sliq mod ham; og Erit blev mere og mere ærgerlig paa den snilbe gamle mand, som han pleiede at være saa glad i.

Til sidst begyndte han at gjemme sig under dynen, hbergang doktoren kom, og detsom mor netop var ude, havde Dora et svare stræv med at faa ham til at komme frem og lade doktoren se paa tungen og undersøge, om pulsen slog, som den burde.

Akkurat som om det kunde hjælpe noget; — det maatte vist være en daarlig doktor, siden han behøvede saa lang tid for at faa ham frisk igjen, eller ogsaa var det bare paa ondskab, han lod ham ligge der i sengen og ikke have anden moro end at se paa, hvordan skindet faldt af armene hans i store stykker; for nu var Erit for længe siden kjed af alt sit legetøj.

"Han vil vist, at al sneen skal smelte først", tænkte gutten, og en dag sagde han til barnepigen, at det var nok meningen, han skulde ligge her, til han blev voksen, saa han ikke kunde løbe og lege mere.

Men akkurat dagen efter sagde Dora, at nu skulde han faa lov at slippe ind til de andre igjen; først skulde han imidlertid bades, og siden maatte de røge værelserne for at hindre smitten fra at blive hængende fast noget sted.

Da var alt nag til doktoren som blæst væk, og udober eftermiddagen stormede Erit fra værelse til værelse og jublede af glæde over, at han var sluppen løs igjen; det var sliq fryd at faa være sammen med far og søstende, at han rent glemte at blive forarget paa vaarsolen, som sendte et par blege straalere ind af vinduerne og gjorde sig saa kold og uafhlig nu henimod aften, akkurat som om det ikke var den, der havde stegt paa sneen nede i parken, saa de sidste hvide flekker laa og græd bortover plænerne.

Men saa blev der til gjengæld de deiligste sølepytter, som Erit kunde trampe i med sine nysaaledede hestøvler og bruge til badestrand for en hel rad kisseflugler, der sad afløbte langs kanten og smaafrøs og maatte have baade skjend og bank, før de vovede sig ud paa dybet.

I det hele taget syntes ikke Erit, at starlagensfeberen havde været saa slem med ham, da han først var vel oppe igjen; for de gik allesammen og vidste ikke, hvad godt de skulde finde paa for at være rigtig snilbe mod ham; — det varede da sikkert otte dage, før de begyndte at thåse paa ham ved bordet.

Han vilde nemlig svært gjerne have et ord med i laget bestandig; — ja, helst vilde han nok snakke selv hele tiden og lade de andre se af alt det rare, han kom med.

Den øvrige familie var imidlertid ikke ganske af Erits mening, og efter som han var yngst, fik han smaa irettesættelser snart af den ene, snart af den anden, mens han selv ikke havde nogen at stjende paa undtagen sine kisseflugler og andre døve gjenstande.

Men, som sagt, den første uge, efterat han atter var dukket op i stuerne, lod de ham uinddret beholde ordet, og gutten stildrede med levende farver alt det, der var hændt ham under sygdommen. Ja, det kan ikke negtes, at han begyndte at føle sig rent stolt over den ubstændne starlagensfeber.

(Fort.)

Flegtens ældste.

(Med billede.)

Der sidder hun enslig med foldede hænder. Ved siden af hende ligger paa bordet hendes bibel; den er hendes alberdoms trøst og glæde. Det er hendes 90 aarige fødselsdag! med alvor tænker hun paa, at det vel kanst blive den sidste geburtsdag, hun kommer til at leve paa denne jord, og fra hendes hjerte stiger der op et stille sul til Jesus om, at han maa være hendes hjælp og stav, naar hun skal vandre gennem dødens styggers dal.

Foruden bibelen har hun ved siden af sig paa bordet et glas med blomster; dem har hun før lidt siden faaet af en kjær liden datterdatter. Forøvrigt er der mange, som paa denne dag kommer den gamle dame ihu; hun er baade mor, bedstemor og oldemor, og senere paa formiddagen venter hun en hel del af sine kjære op til sig; de vil naturligvis gjerne komme og bringe sine lykønskninger. Andre bør paa fjerne steder, og heller ikke de glemmer nok den kjære gamle selv om de ikke kan være med og drikke chokolade hos hende paa hendes fødselsdag.

Saa, alle er glad i den gamle, og er snilde mod hende. Glem heller ikke, I børn, at være rigtig snild mod de gamle hjemme hos eder, enten det nu er bedstemor eller en gammel tante, eller hvem det nu er.

Er det ikke ogsaa rart at tænke paa, at disse gamle med det graa haar og rynkede ansigt engang har været glade smaabørn som eder!

Gylde sandheder.

Et godt navn er mere værdt end stor rigdom. Dødest er bedre end sølv.

* * *

Den, som styrer sit sind er bedre end den, som indtager en stad.

* * *

Falst læber er en vederstyggelighed for Herren.

* * *

Lad en anden rose dig og ikke din egen mund.

(Salomos ordspog)

Billedgaade.

i N

12345

DRS

f

ØR

G

LD